

Першокласні історії

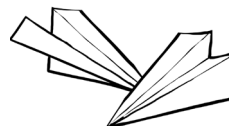
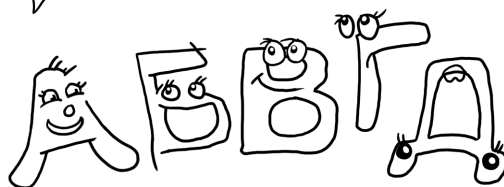
КУПИТИ

Про книгу

Познайомтеся, друзі, це - Сергійко. Він хлопчина хоч куди: і веселий, і спритний, уміє кататися на роликах, велосипеді, класно грає у футбол. Авілізти на дерево для нього все одно, що за вухом почухати. Ось тільки до школи йти не хоче.

Ніна Воскресенська

ПЕРШОКЛАСНІ ІСТОРІЇ

Тернопіль
Богдан

НАВІЩО ВЧИТИСЯ?

Познайомтеся, друзі, це — Сергійко. Він хлопчина хоч куди: і веселий, і спритний, уміє кататися на роликах, велосипеді, класно грає у футбол. Авілізти на дерево для нього все одно, що за вухом почухати. Ось тільки до школи йти не хоче.

— Не розумію, — дивувався хлопчик, — навіщо діти туди ходять? Хіба без школи не можна навчитися того, що треба?

Ось, наприклад, він, Сергійко, всю дитячу науку й самотужки може опанувати. Взяти хоча б таку необхідну для життя справу, як уміння кататися на велосипеді. Хіба в школі цього навчають? Чи, може, там тренуються пускати “жабки”, кидаючи камінці у воду? Ні. Про уроки, на яких би розповідали, як ліпити пиріжки з грязюки і навіть, найпростіше, будувати міста з мокрого піску, Сергійко теж жодного разу не чув. А без цих умінь сучасній дитині й кроку не ступити! Сергійко їх добре засвоїв. Так добре, що мама лише руки до неба зводила й час від часу казала: “Сергійку, коли ти вже до школи підеш? Може, там тебе розуму навчать!?”

— Нема чого мені у школі робити... — бурчав Сергійко й мерщій біг на вулицю.

І хоч як йому мама пояснювала, що знання — це сила, але Сергійко своєї — не підуд, та й годі. Про яку силу мама говорить? Справжня сила — це коли 10-кі-лограмову гирю однією рукою піднімають, мов пір’їнку! А ті закарлючки, що їх називають літерами та цифрами — просто дурниця!

Але мама не відставала: день у день нагадувала синові, що уже час до школи записатися. Он уже півліта пробайдикували! Та й Сергійкові пальця в рот не клади. Він завжди знаходив якусь відмовку. То скаржився, що погано почувається, то з друзями домовився на спортивному майданчику погратися. Ви ж знаєте, якщо

чогось дуже не хочеться, то причина завжди знайдеться.

Хтозна, як би склалася подальша хлопчикова доля, але одного разу трапилася з ним дивовижна пригода.

Якось гуляв Сергійко у дворі та під бузковим кущем знайшов потерту коробку сірників.

— Дивні якісь, — сказав хлопець, роздивляючись великі сріблясті шапочки сірників. — Раніше я таких не бачив. Запалю одного, поки ніхто не надійшов.

Він добре пам'ятав мамині настанови, що бавитися з сірниками не можна. “Але то зі звичайними сірниками, — подумав Сергійко. — А ці якісь чудернацькі!” І почав терти сірником об коробку. Бо вмовити себе зробити те, що хочеться, навіть легше, ніж здихатися неприємної справи.

— Ш-ш-ш, — зашипів сірник.

“Зараз як спалахне!” — зрадів Сергійко. Він полюбляв феєрверки й сподівався, що йому до рук потрапив один із них. Хоча мама й попереджала, що такі забавки до добра не доводять, але хіба проти такої спокуси можна встояти?

Яким же було здивування хлопчика, коли полум'я так і не з'явилося!.. Замість нього просто навпроти обличчя хлопчика утворилася велика сиза хмара.

— Тю, — тільки й устиг вимовити Сергійко. — Вони навіть горіти не хочуть... Аж раптом з жахом помітив, що у хмарі стали вирізнятися спочатку ніс, потім очі, рот та вуха.

— А-а! — закричав хлопчик, відкидаючи злощасні сірники якомога далі.

Він заплющив очі. Мабуть, накоїв лиха. Недарма ж мама застерігала його щодо сірників. Не послухав! І ось тепер маєш!

Тим часом хмара розтулила рота і сказала:

— Слухаю тебе, мій повелителю. Чого бажаєш?

Сергійко від здивування аж очі розплющив.

— Ти хто? — спитав.

— Я — сірниковий джин. Ти викликав мене, і відтепер я виконуватиму всі твої бажання. Наказуй, повелителю!

Сергійко протер очі. Може, йому це ввижається? Але хмара не зникла.

Вона продовжувала усміхатися, віддано дивлячись хлопчикові в очі.

— Наказуй, повелителю! — повторила вона.

Ось тоді Сергійко й зрозумів, що трапилося щось надзвичайне. Він не тямив себе від радощів. Оце пощастило! Справжній джин! Як у казці... “Хлопці у дворі не повірять!” — подумав Сергійко. Хоча ще варто перевірити, що воно за джин такий! Може, він нічого не вміє робити, а тільки вихваляється!?

Сергійко почухав потилицю: що б таке загадати для початку? І раптом згадав: школа!

— Зроби так, щоб мені не треба було ходити до школи! — вигукнув він.

— Слухаюся, мій повелителю, — хитро всміхнувся джин.

Тієї ж миті довкола Сергійка все почало збільшуватись: будинки, дерева, квіти... За хвилину хлопчик опинився серед таких непролазних хащів, що аж злякався. Невже джин відправив його у тропічний ліс? Він десь чув, що там є такі місця, де немає шкіл, а люди живуть у хижках посеред лісу. Але ж там немає ні роликів, ні велосипедів, ні футболу!

Сергійко хотів закричати джину: “Що ти накоїв?”, але раптом побачив величезну мурашу, що сунула просто на нього. Він хотів було втекти, та натомість вчепився в комаху, яку несла мураха, і побіг слідом за нею.

— Що я роблю? — здивувався хлопчик. — Я зовсім не хочу бігти за цією мурахою, але руки й ноги мене не слухаються.

Він ненароком глянув на свої долоні й заляк від несподіванки. Це були не руки, а мурашині лапи! Джин перетворив його на звичайну робочу мурашу!

— Але ж це зовсім не те, чого я хотів! — мало не плакав хлопчик. — Дурний джин!

Але що зроблено, те зроблено. Цілісінький день Сергійкові довелося тягати вантажі — то стебла трави, то залишки їжі. Мимохідь він бачив, як інші мурахи охороняли мурашник, будували нові ходи, доглядали малечу. Робили вони все вміло та вправно, хоча ніде не навчалися. І Сергійко теж. Але чомусь це його зовсім не тішило.

— Невже отак все життя і пробігаю? — засумував хлопчик. — А я мріяв стати лікарем. Веритинаром... Ну, тим, що лікує тварин. А став мурахою... — І він гірко заплакав.

Сльози покотилися з його очей великими горошинами.

— Ти хто? — раптом запитала в нього інша мураха.

Сергійко ще раніше помітив, що вона вже деякий час за ним спостерігала.

— Я — Сергій. А ти?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ